

kræftede under regeringsforhandlingerne, hvor også partier, der ikke kom med, var til drøftelse, at det her forlig stod regeringen bag, og statsministeren har også gjort det efterfølgende. Der har ikke, hverken før valget eller efter valget, været nogen meldinger om, at man ønskede forligspartikredsen udvidet eller forliget ændret, bortset fra, da man sad konkret i finanslovforhandlinger. Derfor har man utvetydigt brudt en aftale.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det er også et forsøg på at klargøre, hvad det er for nogle forligsmetodikker, vi er i, for jeg forstår ikke helt, hvad det er for et forlig, man får adgang til ved at stemme for loven.

Er det det forlig, som vi havde, men som man må antage nu ikke længere eksisterer, eller er det et forlig, som vil blive etableret i forbindelse med lovbehandlingen, herunder jo også netop en politisk aftale om tilbagefaldsklausul?

Vi ville synes, det var naturligt, at der faktisk var et forlig at få adgang til, for som det må være meget klart efter dagens debat, er vi flere, der mener, at regeringen så at sige har nedlagt det forlig, der var. Derfor kan det ikke være dét forlig, man kan købe en adgangsbillet til ved at stemme for lovforslaget.

Ergo må det være et nyt forlig. Vi bør få lejlighed til at få prøvet hinanden af med hensyn til, hvorfor vi egentlig går ind for det, og derfor også få lejlighed til at få drevet en pæl igennem Enhedslistens destruktive tilgang til hele denne her diskussion og få klargjort Dansk Folkepartis tilsyneladende meget positive tilgang til denne her diskussion.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil først lige sige noget til hr. Ole Sohn med hensyn til argumentet: Man måtte have vidst, at der ville blive en modstand mod, at et parti, der er kommet ind efter 1990, og som gerne vil tilslutte sig ordningen og dens indhold, vil ind. Partiet erkender, at ordningen, hvad man måske ikke har vidst tidligere, egentlig på mange måder er velfungerende og meget hjælpsom, men partiet skal holdes ude. Der kan man ikke sige, at det måtte man have vidst.

Kl. 18.50

Det er noget, man konstaterer, og der var en gentagen appel til hvert enkelt parti, og der var fællesmødet, hvor jeg udtrykkeligt sagde, at

hvis man ikke ville være med, var regeringen nødt til at overveje, hvordan man løste det problem, for vi anså det som parlamentarisk helt uholdbart.

Man er også nødt til at anerkende, at satspuljeordningen i sit indhold er helt usædvanlig. Det er en parlamentarisk konstruktion, som er helt usædvanlig i forhold til, hvordan man i øvrigt vedtager at finansiere de opgaver, som Folketinget ønsker at støtte.

Så det er enkeltstående, og derfor er det også sådan, at man ikke kan sige: Hvordan er det på andre områder i forbindelse med et lovgrundlag? Hvilken politisk aftale er der? Hvordan er loven?

For sandheden er jo, at når vi skriver, at vi ønsker at videreføre den med samme grundprincipper, så er det de grundprincipper, der lå i den gamle aftale, og det er måden at arbejde sammen på. Men det er klart, at de principper ikke har rod i selve loven. De har rod blandt de partier, der er sikret, at grundlaget for overhovedet at lave en aftale eksisterer.

Sådan vil det selvfølgelig også være her. Man tager højde for det historiske forløb. Vi retter op på skævheder i det eksisterende retsgrundlag. Så er det klart, at de partier, der stemmer for det – det er dem, der går ind for både modellen og formålet og indholdet, og selvfølgelig ikke dem, der vil sabotere – etablerer det politiske grundlag for håndteringen.

For det er et politisk grundlag, som ikke er forankret i loven. Så kan alt det komme op til drøftelse – hvordan håndterer vi tilbagefald, og hvad er det, man ønsker? – det er klart. Men det er ikke usædvanligt, at de partier, der har støttet lovgrundlaget og dets indhold, også indgår i et sådant politisk magtcenter.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg skal blot konstatere, at det er korrekt, at Enhedslisten ved at stemme for det her forslag kan indgå i forligskredsen med dertil hørende veto. Vi er glade, hvis ministeren kan skaffe flertallet, og det lader det jo til, så Enhedslisten ved sine fire mandater kan afgøre, om der skal tages penge fra de fattige eller ej. Jeg kan kun opfordre finansministeren til også at overlade det ansvar til Enhedslisten på en lang række andre områder.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg går ud fra, at finansministeren ønsker ordet.